

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 17552

гр. София, 20.09.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в закрито заседание на 20.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

като разглежда дело номер **9245** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 от АПК.

Образувано е по жалба от „Реставрация“ ЕАД, срещу Разпореждане за прилагане на принудителна административна мярка № 94-00-2586/14.08.2024г., издадено от главен инспектор на РИ, ЦРП-Велико Търново, ГД „ИОКН“ при Министерство на културата. С жалбата е направено искане за спиране на изпълнението, което е и предмет на настоящото производство.

Ответникът – главен инспектор на РИ, ЦРП-Велико Търново, ГД „ИОКН“ при Министерство на културата, не изразява становище по искането.

Съдът след като се запозна с жалбата и приложените по делото писмени доказателства намира следното :

Искането за спиране е направено от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, поради което е процесуално допустимо.

Разгледано по същество, същото е неоснователно по следните съображения:

Съгласно чл. 166, ал. 4 от АПК допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на чл. 166, ал. 2 от същия кодекс. В този смисъл е и ТР № 5/2009 г. на Общото събрание на съдиите във ВАС.

В приложимата специална норма на чл. 192, ал. 3 от ЗКН, е предвидено предварително изпълнение на принудителните административни мерки, освен ако съдът разпорежи друго. Законодателят е преценил, че, с оглед интензитета на регулираните обществени отношения, при налагане на принудителна административна мярка обстоятелствата по чл. 60, ал. 1 от АПК се презумират.

Съгласно чл. 166, ал. 4 АПК, предварителното им изпълнение може да бъде спряно от съда при условията на чл. 166, ал. 2 АПК. Същият обуславя основателността на искането от конкретната преценка за възможността предварителното изпълнение на

акта да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда.

В практиката си ВАС изхожда от разбирането, че съдът може да допусне спиране на допуснато по силата на закона предварително изпълнение, когато оспорващият установи накърняването на особено важен интерес, противопоставим на значимите права, които законът охранява, или когато защитата на частния интерес на молителя може да бъде противопоставен на обществения интерес и да го преодолее, или когато докаже наличието на засягане на свой интерес, който да е равен по значимост на посочените в нормата на чл. 60, ал. 1 АПК. Ето защо в производството по чл. 166, ал. 2 АПК доказателствената тежест лежи върху молителя, който трябва да посочи факти и обстоятелства, поради които предварителното изпълнение действа негативно върху субективните му права и интереси, като това въздействие е в исканата от закона степен (значително) и по искания от закона начин (трудно поправимо). Нормата, от друга страна, изисква съдът да провери дали с предварителното изпълнение няма да бъдат преминати рамките на основни, гарантирани и защитими в правовата държава права и интереси на оспорващия.

В случая разпореждането за налагане на ПАМ се основава на разпоредбата на чл. 192, ал. 1, т. 2 ЗКН, съгласно която при упражняване на контролната си дейност инспекторите прилагат принудителни административни мерки за предотвратяване и преустановяване на нарушенията по ЗКН, както и за отстраняване на вредните последици от тях

За да бъде уважено това искане, в тежест на молителя е да посочи вредите и да представи доказателства за вида им и за вероятността те да настъпят, ако обжалваният административен акт бъде изпълнен преди съдът да се произнесе по неговата законосъобразност.

При допуснато по силата на изрична разпоредба на приложимия за случая закон предварително изпълнение, наличието на ценност от вида на изброените в чл.60, ал.1 от АПК е презюмирано от законодателя необоримо. Затова защитата по чл.166 от АПК има за предмет не установяването на липса на ценност от изброените в чл.60, ал.1 от АПК, каквито са част от доводите на молителя, а кумулативното наличие на две предпоставки: 1 друг противопоставим интерес- „значителна или трудно поправима вреда”, която ще настъпи пряко за лицето, което дължи изпълнение на ИАА; 2. настъпването на нови обстоятелства. Заявените по делото обстоятелства, с които искателят аргументира искането за спиране на предварителното изпълнение не обуславят неговата основателност по смисъла на чл.166, ал.2 от АПК. Твърдяната вреда не е обоснована с доказателства в горния смисъл и не се сочат нови обстоятелства., а се навеждат единствено доводи за настъпване на финансови загуби, които не са обосновани по никакъв начин. За пълнота съдът ще отбележи, че евентуално претърпените вреди, които се твърдят от оспорващата страна, подлежат на последващо обезщетяване в отделно исково производство, в случай на отмяна на оспореното разпореждане.

При това положение не може да се приеме, че са налице основания за спиране на допуснатото от закона предварително изпълнение на постановеното решение.

По изложените съображения, Административен съд, София град, II отделение, 28 състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането от „Реставрация“ ЕАД за спиране на допуснатото по закон предварително изпълнение на Разпореждане за прилагане на принудителна административна мярка № 94-00-2586/14.08.2024г., издадено от главен инспектор на РИ, ЦРП-Велико Търново, ГД „ИОКН“ при Министерство на културата.

Определението, в частта му, с която се оставя без уважение искането за спиране на оспорваната заповед подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд, в 7-дневен срок от съобщението до страните.

Препис от определението да се връчи на страните.

СЪДИЯ: